

ZUZANA CSONTOSOVÁ

VÍLA JASMÍNKA A SKŘÍTEK VENDELÍN

ILUSTROVALA KATARÍNA ILKOVIČOVÁ

FRAGMENT

Víla Jasmínka a skřítek Vendelín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Csontosová
Víla Jasmínka a skřítek Vendelín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUSTROVALA KATARĪNA ILKOVIČOVÁ

ZUZANA CSONTOSOVÁ

VÍLA JASMÍNKA A SKŘÍTEK VENDELÍN

JAK SPOLU ZACHRÁNILI LES

FRAGMENT

1. Cesta z Tater na Železnou studánku

Vílu Jasmínku už nebavilo žít stále na té samé hoře. Místo to bylo krásné, o tom nebylo pochyb. Víla tam znala každý strom, mýtinu i potůček, s oblibou pozorovala poskakující kamzíky i velké medvědy a obdivovala dravé ptáky, kteří kroužili po obloze. Den co den vdechovala pronikavou vůni jehličí, když se proháněla se svými sestřičkami po lese. Ale i ty už si všimly, že je Jasmínka poslední dobou stále zamyšlenější.

„Trápí tě něco, sestřičko?“ vyptávaly se jedna po druhé.

„Chtěla bych vidět něco nového. Něco, co my tady nemáme. Potkat víc lidí a poznat, jak žijí. Mokrát jsem je slyšela vyprávět o věcech, které jsem v životě neviděla.“

Jasmínce se lidé líbili. Vysoko do hor chodili turisté, kteří mají rádi les a zvířata. Tiše se pohybovali po lese, aby zvířátka nevyrušili. Jenže teplé dny ubývaly a s nimi i návštěvníci hor. Jednou se Jasmínce podařilo usnout až pozdě v noci a když se ráno probudila,

rozhodla se, že vyrazí dolů do vesnice, ve které ještě nikdy nebyla. Při té představě ji začalo cosi šimrat v žaludku. Kolik nových věcí na své cestě uvidí!

Myslela si, že nejtěžší bude rozloučení se sestrami. I když byly smutné, od jejího rozhodnutí ji neodrazovaly, protože víly vždycky chodí, kam se jim zachce. Ráno proto nasedla na svoje semínko z odkvetlé pampelišky, které ji vždy odneslo, kam potřebovala. Vznesla se na něm vysoko nad les a pak letěla pořád dál.

„Zanes mě, prosím, z hory dolů k vesnici, kde žijí lidé,“ požádala Jasmínka semínko.

Víla letěla celý den a už by byla skoro na místě, kdyby se nestrhla prudká vichřice. Semínko se zmítalo ve větru, ze všech sil se snažilo udržet směr, ale marně. Jasmínka byla malá a lehoučká, a tak ji vítr unášel úplně jinam. Potom se spustil prudký liják, takže ubohá víla nedohlédla ani na konec vlastní ruky.

„Pomoc! Pomozte mi!“ křičela Jasmínka, ale v hlasité vichřici ji nikdo neslyšel. A tak se jen ještě pevněji chytila pampeliškového semínka a vyděšeně zavřela oči. I tak už nastala tma, takže nebylo skoro nic vidět. Semínku se celou noc nedařilo přistát a víla už únavou téměř omdlávala...

Vtom se jim něco připletlo do cesty a následoval tvrdý náraz. Bum!

„Kdo to tu straší?“ vykřikl někdo rozzlobeným hlasem. „To nevíte, že v tuhle hodinu ještě spíme?!“

Jasmínka vyděšeně vytřeštila oči. Před sebou uviděla starý, vykotlaný strom. Z něj vykoukla střapatá hlava a dívala se přímo na ni.

„Ááách! Vždyť je to... vždyť je to víla! Takovou milou návštěvu jsme tu neměli... no, hádám dobrých dvě stě let. Kde ses tu

VÍLY
NENOSÍ
PONOŽKY

